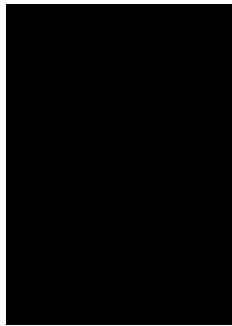

Địch Áo Tiên Sinh (Dior Tiên Sinh)

Contents

Địch Áo Tiên Sinh (Dior Tiên Sinh)	1
1. Chương 1: Tân Nương Trăm Vạn Của Tổng Tài (1)	1
2. Chương 2: Tân Nương Trăm Vạn Của Tổng Tài (2)	7
3. Chương 3: Tân Nương Trăm Vạn Của Tổng Tài (3)	11

Địch Áo Tiên Sinh (Dior Tiên Sinh)

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Cực Phẩm. Thể loại: #đam mỹ #thuần ái #hiện đại #cận đại #hài hước #chủ thụ #h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dich-ao-tien-sinh-dior-tien-sinh>

1. Chương 1: Tân Nương Trăm Vạn Của Tổng Tài (1)

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

“Bác sĩ, những người được đưa từ tai nạn xe cộ liên hoàn lúc này tới đây có người nào tên Trương Đại
Điều (*)... A nhầm, Trương Thần Phi hay không?”

(*) Đại điều: chim bự (You know what I mean =)))

Cả đầu Tiêu Tê toàn mồ hôi chạy vào trung tâm bệnh viện, áo khoác tây trang bị vò nhăn nhúm cũng chưa
được phát hiện ra.

“Người đó đang ở trong phòng cấp cứu, anh là người nhà của bệnh nhân à? Vậy thì anh đi trả tiền viện phí trước đi đã.” Bác sĩ điều trị đang lật lại danh sách.

“Tiêu tổng!” Thân thể mập mạp của thư ký Dư Viên điên cuồng đuổi tới, dựa vào bàn tiếp tân thở hồng hộc. Vốn là cậu theo tổng tài nhà mình đi xã giao, mới vừa bắt tay với khách hàng một cái thì nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi đến nói rằng người chồng hợp pháp của Tiêu Tê – Trương Thần Phi gặp tai nạn xe.

Theo Tiêu Tê đã ba năm, đây là lần đầu tiên Dư Viên thấy Tiêu Tê hốt hoảng như thế, sắc mặt trắng bệnh, không quan tâm gì hết chỉ có chụp lấy áo khoác rồi chạy đi. Cậu chỉ đành phải xin lỗi khách hàng sau đó thân xác 60kg lấy tốc độ 60km trên giờ đuổi theo ông chủ, một đường lái xe thẳng đến bệnh viện.

Tiêu Tê thấy cho thư ký một cái thẻ tín dụng, mình thì xoay người chạy đến phòng cấp cứu.

Tiểu mập mạp Dư Viên thở hổn hển, nở nụ cười hiền lành với bác sĩ điều trị, lộ ra hai lúm đồng tiền sâu: “Đến đâu trả tiền vậy bác sĩ?”

Trong phòng cấp cứu có hơn mười chiếc giường được phủ ra trải giường màu xanh lá cây làm choáng mắt người nhìn. Tiêu Tê hít một hơi thật sâu, bắt đầu tìm ông xã nhà mình trong đám người hỗn loạn.

Khoa học kỹ thuật tiến bộ kéo theo sự phát triển của xã hội. Bây giờ hôn nhân đồng tính đã được hợp pháp hoá, cậu và Trương Thần Phi kết hôn đến nay đã được bảy năm. Bảy năm này trôi qua ngọt ngào ngào ngào cho nên cậu chưa từng nghĩ chuyện “tai nạn xe” sẽ xảy ra ở trên người cái tên ngày nào cũng căn dặn cậu phải tuân thủ luật lệ.

Tất cả hai mươi mấy người gặp tai nạn liên hoàn xảy ra trên cầu vượt đều được tập trung đến phòng cấp cứu này.

“Ui da —— đau chết mất!”

“Nhanh, ca này được cần mổ ngay lập tức!”

“Bác sĩ, ông mau cứu anh ấy đi, hu hu hu...”

Có bệnh nhân thì được bác sĩ khám, có người thì có người nhà ở bên, chỉ duy nhất có ông xã mình là cô đơn một mình ngồi ở đó. Thân thể cao to ngồi trên cái giường rộng không đến một thước, đầu cúi xuống, trên đầu được quấn một vòng băng gạc, nhìn qua có chút tội nghiệp.

Ít nhất là không mất tay mất chân gì cả, Tiêu Tê siết chặt bàn tay lạnh lẽo của mình, thoáng thở phào nhẹ nhõm.

“Anh không sao chứ?” Phủ áo khoác lên người Trương Thần Phi đang mặc áo sơ mi đã bị văng hai nút, cậu xoay người muốn đi gọi bác sĩ, đột nhiên cổ tay bị nắm lại.

Trương Thần Phi ngẩng đầu, trên mặt có vài chỗ trầy da, băng gạc trên trán bị thấm chút đỏ ra ngoài, nhưng vẫn không thể nào ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của hắn. Trong con người màu đen thâm thúy chiếu ra gương mặt tuần tú lãnh đạm của Tiêu Tê, cười giễu một tiếng: “Làm sao, nhìn thấy tôi gặp chuyện không may thì cậu rất vui đúng không?”

“Đệt! Trương Đại Điểu, anh con mẹ nó có ý gì hả!” Tiêu Tê hất bàn tay đang kéo cổ tay hắn, tức giận đến run người. Lúc nghe hắn gặp chuyện không may chính mình sợ đến mất hồn, mà làm sao người này có thể nói ra câu làm tổn thương mình như vậy chứ?

Trương Thần Phi nhếch lên khoé môi, cười đến cực không bình thường, nhìn qua giống như tội phạm cuồng giết người, nói hay một chút thì nụ cười này còn được gọi là “cười tà mị” giống trong phim truyền hình.

Một tay kéo Tiêu Tê ôm vào lòng, một tay nâng cằm cậu, giọng nói trầm thấp truyền cảm thong thả vang lên: “Em đã là vợ của tôi, chỉ cần em nghe lời, tiền ba em tôi sẽ trả hết. Nhớ tên của tôi, Dior Trương (*).”

(*) Phiên âm tiếng Trung của Dior là Dịch Áo nhưng mình thấy để Dior hay hơn nên sẽ chuyển thẳng qua tiếng Anh.

Ồ whattt?

“Trương Đại Điểu, đầu anh bị đập đến hư rồi hả?” Tiêu Tê chớp mắt mấy cái, “Ba em có tiền lắm được chứ? Hôm bữa mới mua hai trăm mẫu đất ở trung tâm thành phố kia kìa, chuyện nợ tiền ở đâu ra vậy?”

Tiêu Tê vô cùng đau khổ chạm vào nơi được băng gạc quấn lại. Ông xã nhà mình chắc chắn là bị đụng hư đầu rồi, phải nhanh chóng gọi bác sĩ đưa anh ấy đi chụp CT, giùng giởng muốn đi xuống nhưng lại bị Trương Thần Phi ôm chặt.

“Buông ra.”

“Em trốn không khỏi bàn tay của tôi đâu!”

“...”

“Ừm... Trương tiên sinh?” Hai cảnh sát giao thông đứng kế bên giường, nhìn phu phu hai người đang ôm kéo nhau, không biết có nên nói hay không.

Liên hoàn tông vào đuôi xe, bởi vì xe Trương Thần Phi cứng nhất cho nên bị hư nhẹ nhất dẫn đến được ưu tiên hồi trước.

Tiêu Tê quay đầu nhìn hai cảnh viên đang chăm chú nhìn đèn, đột nhiên giống như cá bị điện giật nhảy xuống đất, vội ho một tiếng sửa sang lại cà vạt: “Xin lỗi, hai vị có chuyện gì không?”

“À, chúng tôi đang tìm hiểu xem đèn ở đây có được lắp đúng khoảng cách hay không...” Cảnh sát giao thông vẫn luôn nhìn đèn bị đồng nghiệp thúc vào cùi chỏ một cái.

“Chúng tôi tìm được bản ghi lại trong xe của Trương tiên sinh, nhưng cần trí não cho phép mới kiểm tra được.”

Khoa học kỹ thuật phát triển mạnh, bây giờ mọi người đã không còn dùng điện thoại nữa mà là dùng trí não. Trí não được liên kết đặc biệt với nội thiết, nội thiết là một con chip được gắn trong não kết nối với hệ thần kinh, ngoại thiết thì có thể là đồng hồ đeo tay hay đại loại gì đó.

Trương Thần Phi nghe nói như thế, tiêu sái tháo đồng hồ dây đen ra. Ngoại thiết trí não của hắn đã bị hư trong lúc dựng xe, bây giờ mở ra là một màn hình đen thui.

“Đây...” Hai cảnh viên có chút không biết làm sao.

“Không sao cả, tôi có quyền hạn cộng hưởng.” Tiêu Tê lấy ra ngoại thiết màu bạc của mình, kéo bác sĩ mới điều trị cho Trương Thần Phi nói, “Mong bác sĩ nhanh khám cho anh ấy, anh có chút gì đó không đúng lắm.”

Quá trình kiểm tra khá là dài, xét thấy thời gian eo hẹp của hai vị cảnh sát giao thông, Tiêu Tê liền dẫn hai người đến hành lang xem bản ghi lại trong ngoại thiết của mình. Màn hình giả tưởng hiện lên hình ảnh quay lại trước khi tai nạn xe xảy ra khoảng 10 phút, lúc đó đường đang kẹt xe.

“Lại có xã giao!” Trong màn hình nhanh chóng vang lên tiếng của Trương Thần Phi, nghe qua có chút bất mãn.

Tiêu Tê nhớ lúc đó mình có gửi tin nhắn qua cho Trương Thần Phi để cho anh ấy biết buổi tối mình sẽ có xã giao khoảng mười giờ mới về. Trong lòng không khỏi lộp bộp một tiếng, không phải do anh ấy đọc tin nhắn nên mới gặp chuyện không may chứ?

“Tiểu kiều thê của người khác thì lúc này đã chuẩn bị hết cơm tối đợi chồng về nhà, bà xã mình là ngược lại, xã giao còn nhiều hơn mình nữa.” Qua một trận lằm bằm oán giận, hắn trả lời cho trí não bằng giọng vô cùng lãnh khốc “Đã biết”, liền tắt đi.

“Louis XIII, tìm một quyển tiểu thuyết đọc nghe chút.”

Đọc thoại này vô cùng không phù hợp với hình tượng nghiêm túc của Trương tổng. Bầu không khí lập tức có chút vi diệu, cảnh sát giao thông vô cùng tận chức tận trách hỏi một câu: “Louis XIII là ai?”

“Trí não của anh ấy...”

Trí não Loius XIII lập tức tìm được một quyển tiết thuyết, dùng giọng lạnh băng của máy móc đọc phần giới thiệu của tiểu thuyết.

[Để trả nợ thay cho cha mình, cô bị ép gả cho người nam nhân bá đạo kia, đem tâm hồn, hấn mạnh mẽ chiếm lấy cô. “Van cầu anh, đừng lại.” “A, như vậy còn chưa đủ đâu!”] Cách đọc của máy móc có chút quái dị, nhưng nghe qua thì cũng không tệ lắm, Trương Thần Phi liền để Louis XIII lưu lại bộ tiểu thuyết này tính ngày hôm nay sẽ nghe nó.

Mới vừa đọc được hai câu, đột nhiên tiếng thắng xe chói tai vang lên, sau đó “Rầm” một tiếng vang thật lớn, hình ảnh bắt đầu rung lên. Thân xe giống như bị cái gì thúc mạnh, hung hăng tiến tới đánh mạnh vào móng của xe phía trước.

Hai người cảnh sát nhìn qua đoạn lưu lại, an ủi Tiêu Tê rằng Trương Thần Phi không có trách nhiệm gì cả rồi liền đi đến người khác điều tra.

Lúc quay lại phòng cấp cứu thì bác sĩ đã kiểm tra xong.

“Đã hoàn thành hết các bài trắc nghiệm, các hạng cơ năng của tiên sinh này không có vấn đề gì cả, chỉ là đột nhiên xuất hiện chút nhận thức sai lệch với thế giới này, bây giờ chúng tôi cũng không biết phải chữa như thế nào. Không thì anh cứ đưa về nhà quan sát trước?” Bác sĩ mang vẻ mặt lực bất tòng tâm nói.

“Cái này mà gọi là không có vấn đề?” Tiêu Tê chỉ vào ông xã lâu lâu lại cười tà mị một cái, nghi ngờ hỏi lại bác sĩ, cái này rõ ràng là có vấn đề nặng đó chứ!

Thư kí mập Dư Viên đứng bên cạnh nhỏ giọng nói, “Ừm... Có khi nào là tổn thương đến dây thần kinh mặt không?”

“ ... ”

Tiểu mập mập ngây thơ không thể hiểu được thú vui này của tổng tài đâu.

Bác sĩ khẳng khẳng Trương Thần Phi không cần nằm viện, Tiêu Tê đành phải đưa hắn về nhà trước.

Không yên tâm nắm tay Trương Thần Phi, bước qua hành lang tràn ngập mùi thuốc khử trùng, hai người khiến cho rất nhiều cô gái trẻ liếc trộm.

“Hai người đó đẹp trai quá à!”

“Người cao hơn hình như là Trương Thần Phi, chính là cái người kia của Công ty Khoa học Kỹ thuật Thạch Phi...”

“Không thể nào.”

Tiêu Tê không biết mọi người đang bàn luận cái gì, chỉ cảm thấy có rất nhiều ánh nhìn tập trung vào hai người thì không khỏi bước nhanh hơn. Vô cùng bí tráng trở thành “Ông xã ngoài ý muốn trở thành ngốc nhưng bà xã vẫn không bỏ rơi”.

Trương Thần Phi lại không hoảng hốt chút nào, một tay để trong túi quần, một tay được vợ nắm, có chút hăng hái nghiêng đầu qua nhìn: “Nam nhân, em lại đang tính giở trò gì đó?”

Mới vừa bước đến xe mình, đột nhiên Tiêu Tê bị ông xã mình đẩy đến chỗ ngồi kế bên tài xế, cẩn thận gài dây an toàn, sau đó Trương Thần Phi liền ngồi vào vị trí tài xế, “Hừ, muốn nhân cơ hội này chạy trốn à?”

Áo sơ mi đã bị rụng hai cúc không ngăn cản được hóc môn giống đực toả ra, không hiểu sao có chút chọc người khác đỏ mặt.

“Chạy trốn em gái anh! Em lái!” Tiêu Tê tính mở dây an toàn thì lại bị đối phương kéo chặt tay áp lên đỉnh đầu, không nói gì liền hôn lên. Nụ hôn này có khác so với lúc trước, nó mang theo nhiệt tình cùng bá đạo khiến cho Tiêu Tê có chút ý loạn tình mê, nhất thời quên mất việc phản kháng.

“Nam nhân, đừng khiến cho tôi tức giận, em không chịu nổi lửa giận của tôi đâu.” Trương Thần Phi cười quỷ dị, lấy ngón cái lau đi nước còn vương trên khoé miệng của vợ mình, tiêu sái đóng cửa xe lại, vô cùng nhịp nhàng phong nhã ngồi lại vị trí tài xế.

“Anh... muốn đi đâu vậy?” Tiêu Tê không tin tưởng nhìn hấn.

Trương Thần Phi liếc mắt nhìn cậu, không nói một lời đạp chân ga, trong nháy mắt chiếc xe liền vọt đi. Hấn không hề lái đến căn nhà trong lúc hai người đi làm ở mà trực tiếp đi đến biệt thự sang trọng ở ngoại ô.

Cũng may là kĩ thuật lái xe vẫn còn, lúc đầu Tiêu Tê còn nhìn chằm chằm hấn, lúc sau thì chính thức mặc kệ. Cậu gửi cho bác sĩ tư nhân hồ sơ bệnh tình của Trương Thần Phi, lại gọi điện xin lỗi cho khách hàng bị mình cho leo cây hôm nay, sau đó mệt mỏi xoa mi tâm.

Biệt thự cách trung tâm thành phố có chút xa. Mọi khi giờ này thì Tiêu Tê đã thả lỏng mà ngủ một giấc, nhưng ngày hôm nay thì không ngủ được. Cậu lấy ra một liều thuốc ngậm vào miệng.

Khu biệt thự vào buổi tối rất yên tĩnh. Xa xa thì đã có thể nghe thấy tiếng động cơ xe chạy đến. Quần gia và người hầu lập tức chạy ra mở rộng cửa: “Tiên sinh, ngài về rồi.”

Trương Thần Phi xuống xe tiện thể kéo tiểu kiều thê ngồi kế bên xuống, cường ngạnh ôm vào trong lòng. “Từ hôm nay trở đi, cậu ấy chính là vợ của tôi, các người phải gọi cậu ấy là phu nhân.”

“Hả?” Quần gia run lên không hiểu chuyện gì, cái này không phải là đã gọi bảy năm rồi hả?

/Hết chương 1/

2. Chương 2: Tân Nương Trăm Vạn Của Tổng Tài (2)

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Trước đây, khi hai người quyết định mua biệt thự này là do nghĩ đến chuyện đôi lúc sẽ mở party cho nên diện tích có hơi lớn một chút, số lượng người giúp việc cũng khá đông.

Đối mặt với nhiều cặp mắt hiếu kỳ như thế, Tiêu Tê cảm thấy mình vô cùng mất mặt nên cậu che nửa bên mặt, nói: “Nói đùa thôi đó mà, mọi người ai làm gì thì làm tiếp đi.” Không đợi quần chúng vây xem giải tán hết thì cậu đã bị Trương Thần Phi nổi hứng gây rối khiêng lên vai, khiến cho cậu hô thành tiếng.

Trương Thần Phi duỗi chân dài nhanh chóng đi lên lầu hai, tiện thể vỗ lên mông tiểu kiều thê đang giãy giụa không ngừng một cái.

Quần gia với khuôn mặt đỏ bừng chỉ huy nhóm người giúp việc giải tán. Tinh thú của người trẻ tuổi, ông lớn tuổi rồi nên càng xem càng không hiểu.

“Quần gia, cơm tối phải làm món gì đây?” Lúc bình thường đi làm thì hai người đều ở trung tâm thành phố, lúc này đến không báo trước nên phòng bếp không có dự trữ sẵn các món bình thường hai người hay ăn.

“Nấu chút cháo đi, lát nữa phu nhân sẽ ăn sau.”

Trong lúc này đây thì phu nhân không tài nào nhớ nổi được chuyện ăn cháo, bởi vì vừa đến phòng ngủ thì cậu liền bị ném lên trên giường lớn, hai mắt nổ đom đóm tính đứng lên: “Trương Đại Điểu, con mẹ nó anh...”

Nói được phân nửa thì không nói nổi nữa. Người nam nhân đang bước lại đây, hần thò bạo cởi áo sơ mi lộ ra đường cong mê người, cơ ngực với màu da động nhân, chậm rãi liếm môi một cái, trong mắt tràn đầy dục vọng thật thật tại tại, vừa nguy hiểm vừa gợi cảm.

Cảnh tượng này kiềm hãm lại hô hấp của Tiêu Tê, vô cùng mê người, nhưng...

Người được cậu gọi là Trương Đại Điều kia, trên đầu thì quấn một vòng băng gạc, dưới băng gạc lại lòi ra mấy nhúm bông y tế, tất cả hợp lại phối với biểu tình tà mị.

Nhìn vào vô cùng ngu ngốc!!!

Không đợi đến khi Tiêu Tê cười ra tiếng, người đã xé xong đồ của mình bắt đầu tiến đến xé đồ của cậu.

“Này, dừng, khoan đã...” Chưa nói xong thì môi đã bị ngăn lại, Tiêu Tê giùng giàng đẩy hẳn ra.

Trương Thần Phi nâng cằm của tiểu kiều thê lên, buộc cậu dùng cặp mắt xinh đẹp kia nhìn thẳng mình, mang theo vài phần ác liệt tàn nhẫn nói. “Nếu em đã gả cho tôi thì phải thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, phải hầu hạ tôi cho tốt!”

Giọng điệu lãnh khốc, cường ngạnh kéo hai chân thon dài ra.

“Có nói là không thực hiện đâu, anh mẹ nó đi tắm... ưm...” Kết hôn đã rất nhiều năm, vất vả lắm Tiêu Tê mới bồi dưỡng Trương Đại Điều thành hảo bảo bảo trước tắm sau tắm thì việc đột nhiên quay trở lại tình cảnh trước kia khiến cho cậu không thích ứng được.

“ ... ”

“Hỗn đản, nhẹ chút...”

“Cầu xin tôi, cầu xin tôi dừng lại.” Giọng nói ác liệt, giống như đang muốn trêu đùa chú sơn dương sắp chết.

“Anh có bị ngu không, lúc này là lúc có thể dừng được à?”

“ ... ”

Tổng tài đại nhân rất khổ não, hình như tiểu kiều thê của hắn có chút không đúng lắm. Khóc lóc cầu xin đâu? Người trước mắt thoả mái đến muốn bay lên luôn là làm sao vậy!

Gần hai năm, bởi vì công việc bận rộn nên dù hai người có hăng hái thì cũng khó làm. Số lần trên giường cũng giảm đi rất nhiều. Sống cùng nhau đã bảy năm, tư thế cần làm cũng đã làm hết rồi nên không có gì mới mẻ cả.

Hôm nay, do chấn thương não nên phong cách của tổng tài đại nhân đột ngột thay đổi, ngược lại khiến cho chuyện xxoo này vừa thoả mái còn vừa kích thích. Triền miên qua đi, hai người thoả mãn ôm nhau thở dốc.

“Anh không đeo bao...” Tiêu Tê nhú mày, có chút cảm thấy không tốt lắm.

“Đeo bao?” Giống như nghe được chuyện rất buồn cười, Trương Thần Phi cười nhạt không ngừng, vươn tay bóp một cái vào cánh mông mềm mại, thanh âm trầm thấp khàn khàn nói rõ từng chữ, “Tôi thấy là em còn chưa nhận thức được vị trí của mình đâu, em đến đây để trả nợ thay cho ba mình, nợ nần này, bao gồm cả việc theo tôi lên giường, cũng bao gồm việc sinh con cho tôi.”

“...” Tiêu Tê chớp chớp mắt, vươn tay sờ trán ông xã mình, cũng không có nóng rần lên mà sao lại khủng nặng đến vậy chứ, “Chuyện sinh con sợ là có chút khó khăn.” Dứt lời liền đứng dậy bước vào phòng tắm.

“Tôi có cho phép em rời giường à?” Trương Thần Phi đứng dậy theo cậu vào phòng tắm, chỉ thấy tiểu kiều thê nhà mình mang vẻ mặt đau khổ ngồi trên bồn cầu, “Em đang làm cái gì vậy?”

“Lôi con của anh ra ngoài.” Vẻ mặt Tiêu Tê lạnh nhạt nói.

“Em dám!” Tổng tài đại nhân tức giận rồi, nam nhân to gan lớn mật này, dám đối xử như vậy với con hần!

Tiêu Tê nhấn nút xả nước dưới ánh mắt dữ tợn của ông xã nhà mình, làm cho... ừm... “những người thừa kế nhà họ Trương” trôi đi, chỉ để lại nước vệ sinh màu xanh đậm, vừa cô độc vừa thê lương.

Trương Thần Phi nhìn một mảnh nước xanh đậm đó, cắn răng nói: “Được, được lắm. Tôi có rất nhiều thời gian để cùng em phung phí, trước khi em có con của tôi, một phân tiền tôi cũng sẽ không trả giùm ba em.”

“Ồ, em đang rất sợ hãi nè.” Tiêu Tê vừa bắt đầu tắm rửa vừa trả lời lại một câu. Mông trần cảm lấy vòi phun quay qua hướng ông xã nhà mình đang nhìn bồn cầu, nhanh chóng tắm sạch cho tên này mới ngủ ngon được.

Chơi đùa mệt mỏi quá nên cơ thể tự động bị bỏ qua.

Tiểu kiều thê vừa chạm giường liền ngủ, điều này khiến cho tổng tài rất không vui. Trương Thần Phi nhìn một đoạn lưng trắng nõn lộ ra ngoài chăn, hơi nhú mày. Máy điều hoà trong phòng bật khá mạnh, trên cánh mông trắng nõn lại có một chút bầm tím. Đang cố ý làm cho hần thương tiếc sao? Tiểu yêu tinh chết tiệt này.

Hầm hừ tức giận kéo chăn đắp kín cho cậu, bá đạo ôm người vào trong lòng.

Hôm sau, Trương Thần Phi dậy rất sớm, gỡ băng gạc lau sạch trán, nhếch môi cười, nam nhân trong gương có gương mặt soái nút trời cao.

Chọn một bộ quần áo ném cho tiểu kiều thê còn đang ngủ: “Hôm nay em theo tôi đến công ty.”

“Ừm, đến công ty của anh hả?” Tiêu Tê xoa xoa mắt ngồi dậy, nhìn tây trang trên giường, áo khoác màu xám bạc phối với áo sơ mi màu đỏ rượu, tao khí không gì sánh được, “Anh lôi bộ lễ phục này ra làm gì vậy?”

“Hôm nay em mặc bộ này.” Tổng tài hơi nâng cằm, vô cùng ngạo mạn. Là người đã sống cùng hắn bảy năm, Tiêu Tê có thể đọc được ý tứ trong mắt hắn, chính là, “Người nghèo rút mỏng tôi như em nhất định là chưa từng thấy lễ phục xa hoa như vậy bao giờ đúng chứ”.

“...” Tiêu Tê yên lặng cất lễ phục đi, chọn ra một bộ tây trang đi làm rồi lại báo cho Dư Viên gửi đến danh sách công việc hôm nay. Sau khi xác nhận không có chuyện quan trọng gì thì nói, “Nếu có chuyện gấp thì đến Thạch Phi tìm tôi.”

Đã hẹn với bác sĩ tư nhân là buổi chiều sẽ gặp. Cho dù người này không nói muốn mình đi theo thì cậu cũng chuẩn bị theo rồi, bởi vì cậu lo lắng để một mình Trương Đại Điều ở công ty đến trưa.

Ngồi trước bàn ăn để ăn sáng, hậu quả không ăn cơm tối liền xuất hiện. Nhìn trứng ốp la cùng burrito đầy dầu mỡ, Tiêu Tê chỉ cảm thấy trong dạ dày có một cơn trào ngược, cho nên đành ỉu xiu uống vài hợp cháo hoa rồi ngừng.

Trương Thần Phi nhìn bộ dạng này của hắn, nhượng mày cười khê: “Đi một chuyến đến công ty mà thôi, nhìn xem em khấn trương thành cái dạng gì rồi. Không tiền đồ như thế thì làm sao có thể trở thành nam nhân của Trương Đại Điều tôi được?”

Sau khi Tiêu Tê nghe xong câu này thì không chỉ dạ dày đau mà còn đau cả đầu nữa: “Im miệng!”

Dùng xong bữa sáng, hai người cùng đến công ty của Trương Thần Phi —— Công ty Khoa học Kỹ thuật Thạch Phi.

Đây là công ty chuyên sản xuất phần mềm ứng dụng và trò chơi cho trí não. Trong vòng mười năm gần đây thì trí não đã thịnh hành trên toàn cầu, hoàn toàn thay thế cho điện thoại, thâm nhập đến từng mặt sinh hoạt trong cuộc sống. Trương Thần Phi sáng lập Thạch Phi dựa trên cơ cấu cổ đông, phát triển vô cùng mạnh mẽ, trở thành một quái vật lớn thứ nhất thứ hai trong lĩnh vực khoa học kỹ thuật ở trong nước.

Cao ốc chạm đến tầng mây, bên trong thì thiết kế theo phong cách mới lạ, khiến cho người nào lần đầu đến Thạch Phi cũng cảm khái không thôi.

Trương Thần Phi nắm tay tiểu kiều thê, ngẩng cao đầu bước vào thang máy dành riêng cho tổng tài dưới ánh mắt chăm chú của mọi người.

“Nhất định bọn họ đang thắc mắc hôm nay tôi đang nắm tay vị tình nhân nào.” Tổng tài đắc ý nói. Trong nháy mắt khi cửa thang máy đóng lại, hắn rõ ràng nghe được âm thanh hít khí của các nhân viên.

“Hửm?” Tiêu Tê lơ đãng hỏi, “Anh còn có tình nhân khác à?”

“Làm sao? Ghen à?” Tổng tài ngả ngón nâng cằm vợ mình lên.

Ánh mắt Tiêu Tê chợt trở nên bén nhọn, Trương Đại Điều, anh chờ đó!

Âm thanh hít khí ngoài thang máy đúng là không phải ảo giác của tổng tài đại nhân đâu. Một đám tình anh đứng ở cửa thang máy nhìn nhau, lạnh run.

“Má ơi, làm sao Tiêu tổng cũng đến đây vậy?”

“Chắc là đến kiểm tra rồi.”

Trong diễn đàn của công ty nhanh chóng bật cảnh báo cấp một.

[@Toàn thể, Tiêu tổng đã đến công ty, phải nhanh nhẹn chút!]

[Mong ông trời phù hộ tui không làm sai gì hôm nay cả. Tiêu tổng nghiêm khắc lắm QAQ]

[Cũng phù hộ cho tổng tài không làm gì sai hôm nay cả. Hai tay chấp thành hình chữ thập.jpg]

[Đồng tình với tổng tài...]

[Đồng tình với tổng tài +1]

[Đồng tình +10086]

3. Chương 3: Tân Nương Trăm Vạn Của Tổng Tài (3)

Chuyển ngữ: Cực Phẩm

Trong công ty Thạch Phi được lấp đầy bởi các thiết bị công nghệ cao, ví dụ muốn sử dụng thang máy thì cần quét thẻ nhân viên. Nhân viên được đi đến lầu nào cũng đã được quy định sẵn, nếu muốn đi đến nơi không nằm trong giới hạn của mình thì phải xin phép.

Thang máy dành riêng cho tổng tài thì được quét bằng dấu vân tay của chính tổng tài, có thể đến bất cứ

tầng nào.

Trương Thần Phi bước vào thang máy, giống như đương nhiên bấm chọn tầng cao nhất. Thân là một tổng tài bá đạo, phòng làm việc của mình phải được thiết kế toàn cảnh 360 độ bằng kính để có thể nhìn xuống phía dưới. Mỗi ngày đứng ở nơi cao nhất trong thành phố quan sát chúng sinh.

“Anh không nhớ rõ tầng nào à?” Tiêu Tê kỳ quái nhìn hắn một cái, giơ tay nhấn nút bấm chọn tầng giữa của toà nhà này.

Sự thật chứng minh, hắn không có phòng làm việc quan sát toàn cảnh nào ở tầng trên cùng cả. Dựa theo phong cách truyền thống thập niên chín mươi, phòng làm việc được đặt ở tầng trung tâm, vừa tiện phối hợp làm việc với các bộ phận khác cũng thuận tiện rời khỏi khi có chuyện gì xảy ra.

Không có chút phong cách tây nào cả!

Tiếng “ding” vang lên báo hiệu đã đến. Có ba người thư ký gồm hai nam một nữ đứng sẵn ở cửa, vừa thấy Tiêu Tê thì lập tức đồng loạt đứng nghiêm ngay ngắn, tốc độ nói chuyện nhanh gấp hai lần so với bình thường.

“Tổng tài, đây là văn kiện cần anh kí hôm nay.”

“Tổng tài, mười giờ sáng hôm nay có một cuộc họp ở phòng họp tầng cao nhất. Em sẽ nhắc lại cho anh lúc chín giờ bốn lăm.”

“Tổng tài, Lý tổng vừa gọi điện tới nói hai giờ chiều sẽ đến đây.”

Tổng tài đại nhân trầm ổn gật đầu, ôm eo tiểu kiều thê của mình bước vào phòng làm việc rộng lớn: “Từ hôm nay trở đi đây chính là nơi em sẽ làm việc.”

“Hửm?” Tiêu Tê nhướn mày, liếc nhìn ông xã nhà mình.

“Má ơi!” Ba thư ký nhịn không được hô thành tiếng, thiếu nữ mang giày cao gót suýt chút nữa trượt chân té sấp mặt.

“Em sẽ làm thư ký riêng của tôi, phụ trách bưng trà rót nước, sắp xếp tài liệu, còn có...” Tổng tài nói, nghiêng đầu khẽ cắn vành tai trắng nõn của vợ mình, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói, “Thoả mãn dục vọng của tổng tài.”

Cái mặt già của Tiêu Tê không nhịn được đỏ lên, đã rất lâu rồi chưa có nghe người này nói chuyện hạ lưu như vậy, nhất thời hoài niệm không thôi, ho nhẹ một cái rồi đẩy người ra, mặt lạnh nói với ba thư ký: “Sắp tới tôi sẽ đến đây làm, bất cứ giấy tờ nào cần đưa cho tổng tài xem thì cầm hết đưa đến đây cho tôi.”

“Dạ!” Ba thư ký đồng nhịp cúi người bốn mươi lăm độ, không chút do dự đáp lời, ngay cả thắc mắc cũng không có.

“Cuộc hẹn với Lý tổng thì hãy hẹn lại vào ngày mai. Buổi chiều chúng tôi sẽ không ở công ty, nếu có việc gì gấp thì sáng mai sẽ xử lý sau.”

“Chúng tôi đã hiểu, Tiêu tổng!”

Tổng tài trợ mắt nhìn cấp dưới của mình nói gì nghe nấy với phu nhân, nghe phu nhân nói xong thì cùng bước ra khỏi phòng làm việc mà không hề có ý định hỏi ý kiến của mình, nhin không được giơ tay giống Nhĩ Khang: “Này, tôi...”

“Cạch.” Tiếng đóng cửa gỗ vang lên, bên trong phòng là một mảnh yên tĩnh, trong thoáng đó tổng tài còn có thể nghe được tiếng gió thu cuốn lá vàng bay bay.

Hình như có chút sai sai sao đó! Trương Thần Phi quay đầu lại, liền thấy tiểu kiều thê của mình đã nghênh ngang ngồi vào vị trí vốn thuộc về tổng tài từ bao giờ, quen thuộc nhập mật mã khởi động máy tính. Mà máy tính có độ trung thành bằng số không giống nhóm thư ký liền chân chó vang lên khúc nhạc welcome.

Tổng tài chậm rãi bước đến bàn làm việc, từ trên cao nhìn xuống vợ mình: “Làm sao em biết được mật mã khởi động máy tính của tôi?”

“Đây thì có gì là lạ đâu?” Tiêu Tê ngẩng đầu nhìn hần, hai người đã cho nhau biết tất cả mật mã của đối phương từ lâu rồi.

Về mặt của tổng tài biến ảo khó lường, vươn tay bắt tiểu kiều thê đang tùy ý gõ máy tính của mình lại, đẩy ngã trên ghế.

“Em chính là gián điệp thương nghiệp do Vương thị phái đến, đúng không?”

“Hả?” Tiêu Tê có chút mơ màng.

“Giả bộ thật giống, lấy cớ ba mình thiếu nợ gì gì đó chỉ là nguy trang thôi đúng không,” Tổng tài mím môi thật chặt, “Tôi đã sớm nói rồi, đại giới phản bội tôi em chịu không nổi đâu!” Nói xong, đột nhiên xé bỏ áo sơmi của tiểu kiều thê, một chiếc cúc tinh xảo bay ra ngoài.

“Hỗn đản, áo em mới mua của Dior đó!” Tiểu kiều thê kinh hoàng không ngớt bắt đầu vùng vẫy.

“Tổng tài, cuộc họp sắp bắt đầu rồi...” Thư ký đẩy cửa bước vào, trong nháy mắt cảm liền rơi xuống đất, sau đó y chang như rùa rụt cổ rụt đầu lại, “cạch” một tiếng đóng cửa lại, giả vờ như chưa bao giờ xuất hiện.

Do thư ký cắt đứt, câu chuyện “Ư ư tàn nhấn.avi” không thể tiếp tục được, tổng tài chỉ có thể mang khuôn mặt dữ tợn sửa lại mặt mã khởi động: “Mặt mã đã sửa lại rồi, tốt nhất em hãy ngoan ngoãn, đừng có đánh chủ ý lên máy tính của tôi nữa.”

“0826 à?” Tiêu Tê ưu nhã cài nút áo lại.

“Làm sao em biết?” Tổng tài khiếp sợ ngẩng đầu.

“Nói nhảm, đó là sinh nhật em.”

“...”

Tiêu Tê theo sát nhìn chăm chăm Trương Thần Phi cho đến trưa, ngạc nhiên phát hiện, tuy rằng tổng tài đại nhân có nhận thức sai lệch về quan hệ của hai người nhưng lại không hề có vấn đề gì với chuyện xử lý công việc của công ty, không khỏi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

“Buổi chiều đến chỗ này với em.” Ăn cơm trưa xong, Tiêu Tê kéo Trương Thần Phi lên xe, dẫn hần đến chỗ bác sĩ tư nhân khám.

Bệnh viện công lập khám bệnh khá cẩu thả, hầu hết người có tiền đều có bác sĩ tư nhân. Những bác sĩ tư nhân tách khỏi bệnh viện tự mở phòng khám đều thu phí rất cao, cho nên khả năng của bác sĩ cũng cao.

“Đi đâu?” Kéo bàn tay đang nắm tay hần ra, Trương Thần Phi cười như không cười đứng cách xe ba bước, thái độ cực không phối hợp. Hiển nhiên, nếu không thể đưa lý do đầy đủ ra cho hần thì giấy tiếp theo sẽ trở mặt liền.

“Trả nợ.” Tiêu Tê sợ hần quậy, thuận miệng dỗ hần.

Trương Thần Phi cười xuýt, cánh tay dài duỗi ra vây khốn tiểu kiều thê trong ngực, hai ngón tay đưa ra nâng chiếc cằm tinh xảo lên, tiến đến bên tai cậu, có chút tà ác nói nhỏ: “Tôi nói rồi, trước khi em mang thai thì tôi sẽ không trả giúp ba em một đồng nào cả.”

Khí nóng phun lên mặt, chọc cho lỗ tai của tiểu kiều thê đỏ lên.

“Mang cái con khỉ... khụ... ít nhất... trả tiền cọc trước đi đã.” Tiêu Tê vùng ra, kéo người nhét vào xe, lấy đạo lý dùng cảm tình để đả động người khác nói, “Một đêm phiêu xướng thì trả em hai trăm, hôm qua anh làm em hai lần mà.”

Đạp chân ga, chiếc Maserati màu bạc vọt ra khỏi nhà để xe của Thạch Phi.

Lúc đầu Trương Thần Phi có chút mất hứng, có cảm giác khó chịu do bị tiểu kiều thê tính kén, nhưng nghĩ lại thì cũng có đạo lý. Ba của tiểu kiều thê thiếu tiền như vậy, không trả tiền cọc coi chừng lại bị chặt tay chặt chân, hẳn cũng không muốn Tiêu Tê mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt đâu.

“Được rồi, nhìn vào việc đêm qua em tận tâm hầu hạ tôi, tôi sẽ trả 100 triệu tệ đặt cọc trước.” Trương Thần Phi lấy thẻ tín dụng màu đen của mình ra, tay cầm xoay vòng vòng.

Tiêu Tê liếc hẳn: “Thật đúng là cảm ơn ngài, Dior Trương tiên sinh.”

“Không, gọi Dior thôi.” Lúc chỉ có tôi với em thì không nên xa lạ như vậy.

“ ... ”

Maserati lao đảo một cái, suýt nữa đánh bay tên ăn xin đeo thập giá cầm khăn bẩn lau kính xe.

“Không muốn trả thù lao thì nói thẳng chứ.” Mặt tên ăn xin đầy khinh bỉ, hai tay giơ thẳng lên trời.

Sau bao nhiêu trở ngại thì cuối cùng cũng tới phòng khám.

Thấp thoáng trong hàng cây xanh biếc, có thể nhìn thấy một toà nhà được sơn màu xanh dương. Kiến trúc theo phong cách Châu Âu, trắng lợt, xa hoa, nhìn chẳng giống một phòng khám tí nào.

Bên trong được lắp đặt thiết bị có cùng đẳng cấp với bên ngoài, đi theo con đường xa hoa. Trong phòng khách được bày trí một chiếc sofa màu xanh ngọc, sàn nhà thì trải thảm dày. Trên vách tường treo tranh Chúa cứu thế của Rubens (*), không biết là thật hay giả nhưng treo ở chỗ này thì nhìn rất đẳng cấp.

(*) Peter Paul Rubens là một họa sĩ lỗi lạc người Vlaanderen vào thế kỉ 17, ông là nhân vật khai xướng cho phong cách baroque hoa mỹ, một phong cách nhấn mạnh đến sự di chuyển, màu sắc và nhục dục. (Wikipedia)

“Chào Tiêu tiên sinh, bác sĩ Khuyết đã đợi ở trong phòng rồi.”

Người mở phòng bệnh này là một bác sĩ tên Khuyết Đức, là một người Mỹ gốc Hoa. Lớn lên ở Mỹ, là một thiên tài y học, tuổi còn trẻ đã lấy được bằng bác sĩ. Một ngày nào đó đột nhiên tâm huyết dâng trào đòi về Trung Quốc mở phòng bệnh chuyên khám cho người có tiền.

Nếu muốn lẫn lộn ở Trung Quốc, phải có một cái tên bằng tiếng Trung.

Có lần, một người bạn của hắn hỏi hắn vài vấn đề, sau đó mặt hắn thành bánh bao ngay cả chó cũng không thèm nhìn, nói: “Ông đúng là Tứ Khuyết Đại Đức mà, thôi thì lấy tên là Khuyết Đức (thiếu đạo

đức) đi.”

Vì thế, hấn lấy tên Khuyết Đức.

Bệnh nhân đến khám ở chỗ bác sĩ Khuyết Đức đều là người có tiền. Trong đám người có tiền này thì người lớn tuổi chiếm hơn phân nửa. Người lớn tuổi thì thường nghĩ đến vấn đề tâm linh. Vì thế, tranh liên quan đến Chúa Giê-su liền được treo bốn phía, còn có hơn mười cái bằng khen đề “Hoa Đà Sống” hoặc là “Diệu Thủ Hồi Xuân”.

Coi như là pha trộn văn hoá Trung Quốc và phương Tây.

“Có thể cho tôi xem qua trí não của Trương tiên sinh được không?” Tiểu ca đứng trước cửa cười híp mắt nhìn về phía Trương Thần Phi.

Louis XIII đã được đưa đi sửa, cho nên bây giờ Trương Đại Điều chính là một người nguyên thủy không có trí não. Đương nhiên tiểu ca tri kỉ không thể bị làm khó bởi trường hợp này, nhanh chóng lấy ra một cái máy cà thẻ đưa đến cho Trương Thần Phi.

Thấy máy cà thẻ, Trương Thần Phi hiểu rõ. Thâm nghĩ ba của tiểu kiều thê đúng là không có kiến thức, đi mượn tiền mà đến chỗ không có phong cách gì cả, lúc đòi tiền không hề tiểu lí tàng đao nói chuyện với hấn một lúc, cũng chẳng có kéo ba vợ bị trời gô ra chọc cho tiểu kiều thê khóc hu hu.

Chẳng thú vị gì sắt.

Không mong muốn đưa thẻ tín dụng màu đen của tổng tài ra, hơi hất cằm lên: “Bao nhiêu?”

“Hai.” Tiêu Tê lấy thẻ qua, đưa cho tiểu ca đứng đó.

Chỉ cần hai triệu tệ thôi sao? Đùa à?

“Con số hai triệu nhỏ như thế, em tìm thư ký của tôi lấy là được.” Tổng tài đại nhân đối với việc có chút tiền này thôi mà đòi đích thân hấn đi rất là bất mãn.

“Là hai trăm tệ.” Tiêu Tê chỉ con số hiển thị trên máy cà thẻ.

Tiểu ca lại cười híp mắt đưa máy qua cho hấn ký tên.

Trương Thần Phi nhìn chữ số “200” trên máy sừng sốt một chút, nói nhỏ với tiểu kiều thê: “Hôm qua làm hai lần, tôi phải trả 400 cho em mới đúng.”

“... Cút!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dich-ao-tien-sinh-dior-tien-sinh>